

mødes med regeringslederne fra de øst- og centraleuropæiske lande i forbindelse med mødet i Madrid. Vi er med andre ord i gang. Den dialog, der er i gang, skal forstærkes og videreudvikles.

Regeringen understreger i sit forhandlingsgrundlag, at udvidelsen er den største udfordring siden EU's oprettelse. Aldrig nogen sinde før har én generation af politikere og befolkninger haft så store chancer, så store muligheder for at forene fred, demokrati og positiv velfærdsudvikling som lige netop vor generation.

Det gælder ikke alene forholdet mellem EU og de konkrete ansøgerlande. Det gælder også den øvrige del af Østeuropa. Det gælder i forhold til Rusland og de øvrige SNG-lande. Det gælder i forhold til landene omkring Middelhavet, og længere væk gælder det i forholdet til ulandene. Det hører også med i billedet.

Så meget om hovedopgaven. Hvad er det så, vi konkret vil lægge op til? Hvis man vil en udvidelse mod Øst- og Centraleuropa, hvis man forstår sin historiske pligt, og hvis man vel at mærke også fortæller den danske befolkning, hvilke enorme muligheder der ligger for et land som vort, og hvilke afgørende pligter vi har i denne her situation, så er det også let at tage konsekvensen. Så er det let at forstå, at regeringskonferencen nødvendigvis må opholde sig en hel del ved det, man kunne kalde institutionelle spørgsmål, dvs. stemmeregler, samarbejde mellem institutionerne. Det er det, vi har kaldt fundamentet for udvidelsen. Det er det, vi har kaldt at tilrette, indrette EU-samarbejdet sådan, at det kan gribe et samarbejde bestående af 27 medlemslande.

Inden for det økonomiske samarbejde eller søjle 1, som det kaldes, er hovedreglen i dag anvendelsen af kvalificeret flertal. Vi mener, at der på dette felt bør ske yderligere overvejelser om, hvordan vi kan gøre øget brug af kvalificeret flertal. Vi har ikke en liste parat, men en mulighed kunne bl.a. være miljø- og forskningsområdet.

Udvidelsen af EU med mange små lande kan betyde, at befolkningsgrundlaget bag beslutninger, der træffes med kvalificeret flertal, bliver mindre. Balancen mellem store og små lande skal ikke forrykkes, men det kunne overvejes at indføre et dobbeltflertal.

Det vil sige, at stemmerne bag et kvalificeret flertal samtidig forudsættes at repræsentere mindst halvdelen af EU's befolkning.

Udvidelsen vil også betyde, at varetagelsen af formandskabet i EU bliver en mere omfattende

opgave og ikke mindst, at der med uændrede regler vil gå lang tid, før hvert enkelt land får sin formandskabsperiode og dermed også lang tid imellem formandskabsperioder for samme lands vedkommende. Vi er derfor rede til at se på passende løsningsmuligheder, f.eks. ved at flere lande deles om et formandskab, et gruppeformandskab, om man vil det.

Beslutningsprocedurerne i EU er talrige og komplicerede. Regeringen vil derfor gå ind for færre og mere enkle procedurer for samvirket mellem institutionerne, uden at balancen mellem institutionerne forrykkes.

Når det gælder Kommissionen, er regeringens standpunkt klart og enkelt: Alle medlemslande skal være repræsenterede; det er forudsætningen for, at befolkningerne har tiltro til, at der tages tilstrækkeligt hensyn til medlemslandenes forskellige interesser. Europa-Parlamentet skal fortsat have en vigtig rolle i beslutningsprocessen og som demokratisk kontrolorgan. Men hvis funktionsdygtigheden skal sikres, bliver der behov for at fastsætte et loft over antallet af medlemmer. Regeringen har ikke lagt sig fast på et tal; det er også et forhandlingsemne. En mulighed kunne være et loft af størrelsesordenen 800 medlemmer eksempelvis.

Flere partier har under drøftelserne understreget behovet for, at nationale parlamenter inddrages. Det er regeringen enig i. Det skaber bedre mulighed for større folkelig forståelse og deltagelse, debat og kontrol. Vi har selv gode erfaringer med vores Europaudvalg. Vi vil derfor støtte, at kontakten mellem nationale parlamenter og EU's institutioner udbygges, og at parlamenterne i god tid modtager forslag.

Jeg har valgt at være forholdsvis specifik omkring de institutionelle spørgsmål, fordi de i særlig grad er knyttede til selve udvidelsen, og fordi vi ved, at en række lande og specielt større lande vil sætte fokus på dette område. Men der er selvsagt også andre områder, regeringen tilføjer betydning på konferencen, som det fremgår af forhandlingsgrundlaget.

Omkring borgernes grundlæggende rettigheder mener vi, at det bør overvejes at indskrive et afsnit herom i Traktatens indledning. Det drejer sig først og fremmest om menneskerettigheder og demokratiske rettigheder. Der skal ikke være tvivl om, at kun demokratiske lande kan være medlemmer af EU.

På det økonomiske samarbejdsområde lægger den danske regering op til fire politikområder, der specielt bør tages op på regeringskonfe-